

Beke Sándor

Por

(Részlet egy kezdet nélküli költeményből)

...véget ért minden,
a háború,
s aki férfiember hazajött,
az hazajött,
itthon volt,
s aki nem, az ottmaradt,
s eltemették —
nagyapám mesélte,
aztán béke lett,
a falu fölött
arany nap csüngött
a reggeli égen,
nannyáddal
elindultunk újból,
s apáddal,
Évi nénéddel
meg Aranka nénéddel együtt —
szekerünk felverte
a port a faluvégen...

* * *

Nagytatát és nagymamát
lajtorjás ökrös szekéren
vitték ki a temetőbe —
ugyanazzal a szekérral,
ugyanazon a porverte úton.

* * *

Nincs nagytata,
s nagymama sincsen,
de az ökrök még sokáig
vártak a kapu előtt —
majd elunva a semmittevést,
a lajtorjás szekérrel együtt
visszaandalogtak a történelembe.

* * *

Amíg ezt a verset írtam,
leaszfaltozták a poros utat —
eltűnt
a lajtorjás szekér nyoma,
az ökrök patáinak a nyoma,
gyermekkorai teniszcipőimnek
a nyoma,
nagytata gumicsizmájának
a nyoma...
Csak az utolsó simításokat
végző úthenger
nyoma maradt meg,
ahol az aszfalt
az útszéli kaviccsal találkozik...

* * *

Ha nagytata
hazaköltözne az égből,
nem hinné el,
hogy a ráfos kerekű szekérré
gumikereket kell szerelnie.

* * *

Este van.
Egy más világban.
Új században,
új évezredben.
Úgy tűnik,
mintha
könnyebb lenne minden...

De mintha
a lélek is
leheletkönnyű volna...

* * *

Fénylik,
ragyog a mindenség.
Isten is olyan szorgalmas,
mint régen.

Ebben az egyszerű
falusi temetőben
ma éjszaka is
csillagporral szórta tele
sírotok fölött
az eget.

(Gyepes, 2008—2009)

Hessegetés

Az ég alá hessegettem,
s így szaporítottam
az esti fényt:
— Gyere, gyere,
siess már, siess!
Az esti fény
hallgatott rám,
s csak nőtt,
növekedett,
míg lassan vele együtt
megnőtt a város,
a táj,
a hegy —
mígnem a hegyoldalban
az ég összenőtt a vízeséssel.

(2009)

Éjszaka

Füst száll
a kéményből,
az ég felé gomolyog —

Mínta fölmelegítené
a csillagokat.

Estebéd

A szakállas fenyők feje fölött
Hold-tányérból
vacsoráznak a csillagok.

(Ivó, 2008)

* * *

Az emberből csillag lesz,
a virágból szerelem,
a népből nemzet,
az imából buzgalom,
a hitből isteni oltalom,
a szeretetből áldás,
az alkuból árulás,
a gyűlöletből vérontás,
a lustaságból gazdasági omlás.

Ejnye,
és mindez
a mi életünkben
és a mi szemünk előtt történik —

Egyedül mi lehetünk
a vádlottak.

Göncöl lovai

Mikor felnéztem,
láttam, hogy megállt egy pillanatig:
a lovak vizet ittak az ég tengeréből.
Azután ismét elindultak.
És mentek, galoppoltak
mindig azon a megszokott úton,
ahol eddig is jártak
a világmindenségben.
Ugyanúgy,
ugyanazzal a nyugodt vágtával,
mint milliónyi évvel ezelőtt.

(2009)

Eltérés

A kozmosz tökéletes
s az emberi lélek is az,
amikor
az emberi testtel
együtt megszületik.
Na most már,
a folytonosan növekvő
negatív differencia
egyenes arányban nő
idő teltével
a kozmosz és a lélek között —
valószínűleg ez magyarázza,
hogy a kozmosz
és a lélek tökéletessége
egy idő után
ennyire eltér egymástól —

De épp ennyire?

(2009)

A vadon szeme

Az erdő szélén,
ahol a vadon nyílik,
az elemlámpa fényében
megcsillant a szemed:
lilas volt, kékes,
tüköréles.
Te mozdulatlanul néztél,
s én a kerítésnél állva
mozdulatlanul néztelek.
Te féltél tőlem,
én is féltem tőled.
Sejtettem, hogy ragadozó vagy,
Te tudtad,
hogy én nem lehetek más,
mint az,
akitől mindig félned kell,
a mindig gyarló,
s rád vadászó Emberóriás.
Nem tudtam,
hogy medve vagy-e vagy farkas,
hiúz vagy netán valami más,
de néztük rendületlenül,
néztük mozdulatlanul
az éjszakában egymást.
Néha eltűnt a szemed
a párálló föld fölött
az egyenes,
kíméletlen fénysugárban,
de mindig visszatért hozzám.
A fenyvesek koronáin
ekkor megpihent a Hold.
Amikor fénye rámsugárzott,
te megláttál engem.
Ezért vesztés vagyok e játékban,
de az is világos,
hogy soha nem fogom megtudni,
ki voltál.

Luxuscikk

Aki verset olvas,
annak a lelke ünnepel,
ezért luxuscikk
manapság a vers —

De úgy látom,
manapság egyre kevesebb
embernek van lelke,
mind kevesebben
örvendenek a versnek —

Mi tagadás,
kevés az,
akinek a lelke
e luxuscikket
magának megengedi.

(2008)

Meghatározás

A költő szertelen világában
isteni pontossággal
működik az összhang
láthatatlan képlete;
a nyelv s a ritmus játéka,
a rend dinamikája,
ami az építő eszme
vízszintes tengelyén tűnik föl;
a felszabaduló lelki jelenség,
amely a vers tengelyén
az eszmeállványon
ünnepel.

(2009)

Elmélkedés

A zilált kószaság összhangot szül.
Ez a meglátás
nem vitára váró kihívás,
hanem olyan törvényszerű jelenség,
amit a költő magában érez.
Hiszen ez nem más,
mint a költői látomások halmazában
a szépért vívott harc,
az elenyészőnek tűnő
elemek szembesülése
az el nem enyészővel — — —

Honvágy

A távolságnak is van zenéje.
De a távolság zenéjét
csak akkor hallod meg,
ha eltávolodsz a szülőföldtől.
Ilyenkor, ha felnézel,
a felhők bércein
muzsika hangja szól,
Te meghallod a szívfájdító zenét.
Hazamennél.

A labda

A foghíjas kerítés fölött
kipattant a labda az útra —
Utána szaladtam,
de sose értem utol
gyermekkorom labdáját.
Lefele gurul a lejtőn
— a sűrű aszfalton —
a rakoncátlan emlékmolekula.

P. Buzogány Árpád

Ének a május elé

világ virágait kibontó május
hol lehetsz langy szeled merre csavarog
télbe álmodom nagy csábításodat
hegyeket bejárni egyedül gyalog

szép szavakat keresni és egy vidám
kedves hajába tűzni virág helyett
sziromlevélpuha kacagásáért
köszönetként neked hajtani fejet

lombosodó diófák alatt estig
számtalan apró madarat hallani
megismerni azt az érzést hogy többé
nem lesz olyan hogy hiányzik valami

Nap süt szemedből

Rossz nap sütött reám, még mindig éget,
perzselte arcomat kemény, hideg
fényével s nem kerestem én menedéket,
nem mondtam el, hogy fáj, ugyan kinek?
Virágokat kerestem én, kezedbe
adnám a legszebb illatos csokor
virágot, válogatva, néked szedve,
sziromlevélre válaszod csókold,
hűvös szemeddel lesd, a mondat végén
miért remegnek úgy a szép szavak?
Egy kis mosoly s ismét meghozza békém
a játszi fény, villannak friss halak...
Nap süt szemedből; ismét láttalak,
magamba zárlak, mint álmát a vak.
